

ZUZANA
CSONTOSOVÁ

JAKUB

a kouzelná
koloběžka

Ilustroval
Luboslav Paľo

Albatros

Jakub a kouzelná koloběžka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Csontosová
Jakub a kouzelná koloběžka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUZANA CSONTOSOVÁ

JAKUB

a kouzelná koloběžka

Ilustroval Ľuboslav Paľo

Albatros

JAKUB se s plným batohem pomalu vracel z města. Slíbil tátovi, že to bude tentokrát on, kdo před víkendem nakoupí. Měl na to celé odpoledne, ale zase se zapomněl u počítače. Ani si nevšiml, kdy se setmělo a na nebi se ukázaly hvězdy. Ulice byla prázdná a pochmurná. *Jak je v tomhle městě pusto*, napadlo Jakuba. Hlavou mu probleskla vzpomínka na útulný dům se zahradou, kde se kupily záhony květin a odněkud z kouta se ozývalo spokojené předení jeho strakatého kocoura. Vědomě ale zahnal myšlenky na starý domov. Jsou to už tři roky, co se s tátou přestěhovali.

Zrovna byl na konci ulice, když kolem projelo auto a osvětlilo tmavé zákoutí. U popelnice se něco zablýsklo! Chlapec byl zvědavý, co to asi je. Sehnul se k zemi a rukou nahmatl kovový předmět. Opatrně ho zdvihl. Vždyť to vypadá jako koloběžka! Byla rezavá a obouchaná, jen sem tam bylo vidět červenou barvu, kterou se kdysi pyšnila. Jakub se usmál – takovéhle objevy miloval. Připomnělo mu to den, kdy si u dědy v dílně všiml pohozeného starého kola, na kterém jezdil do školy jeho táta. Jakou měl

radost, když se mu ho podařilo opravit! Děda pak šel rovnou do hospody, aby se svým starým známým pochlubil, jakého má šikovného vnuka. Jakub postavil koloběžku na chodník a zkusil na ni opatrně nastoupit. Jen se kousek popovezl a z koloběžky upadlo přední kolečko.

Ne že by se Jakub zrovna toužil prohánět po ulicích – když přišel domů ze školy, vždycky to u něj vyhrál počítač –, ale koloběžku ještě nikdy neměl. Možná by ji mohl opravit a potom za něco vyměnit nebo ji prodat. Rozběhl se domů, aby svůj nový objev ukázal tátovi. Cestou do bytu se ještě stavil ve sklepě, kde vzal tátovu brašnu s nářadím. Doufal, že když bude potřeba, táta mu s opravou pomůže.

Jakub otočil klíčem ve dveřích bytu a vzápětí pocítil zklamání. Dveře byly zamčené. To znamená, že táta se ještě nevrátil ze služby. Rozsvítil v pokoji světlo a položil koloběžku na zem. Co kdyby

ji taky zkusil opravit sám?

Zítra ji vyzkouší venku

a potom se po-

chlubí tátovi. Ši-

kovně připevnil

upadlé kolečko

šroubky a zkusil

se na ni postavit.

Vypadá to, že koloběžka jezdí! Že by ji někdo vyhodil kvůli takové maličkosti? přemýšlel, když si lehl na postel. Ale byl už tak unavený, že usnul, aniž by se převlékl do pyžama.

Ten večer se mu zase zdálo, jak je s dědou na zahradě za jejich domkem. Máma si hověla ve velkém plátěném křesle a četla Jane Austenovou. Táta si ji dobíral, že zase čte zamilovaný román, a ona se smíchem odvětila, že si procvičuje angličtinu, aby přes prázdniny všechno nezapomněla. Máma byla určitě nejhezčí učitelka angličtiny: s dlouhými zrzavými vlasy a skutečným anglickým přízvukem. Vtom přijel Jakub na kole a vesele zazvonil na starý zvonek.

Crr, crr, ozvalo se do ticha. Jakub na chvilku otevřel oči, ale rychle je zase zavřel, aby se mu sen neztratil.

Crr!

To se mi jen zdá, proč by v noci zvonil telefon? řekl si Jakub, převrátil se na druhý bok a spal dál.

Crr, crr, ozvalo se za chvilku.

Telefon i zvonek mají přece jiné zvonění, to se mi určitě zdálo.

Crrrrrrrrrrrr! Crrrrrrrrrrrr!

Co, hoří? Zvonění neutichalo a ozývalo se přímo v jeho pokoji! Jakub rozsvítil lampu a zjistil, že mu vedle postele zvoní koloběžka.

„Kooonečně! To ti to teda trvalo!“ řekla mu.

„To jsi ty? Jak to, že mluvíš?“

„Děkuju, že jsi mě opravil,“ řekla mu koloběžka. „Bála jsem se, že u té popelnice úplně zrezavím. Nastupuj! Vezmu tě na výlet!“

„Teď? V noci?“ poškrábal se Jakub na hlavě. „To by se tátovi určitě nelíbilo.“

„Samozřejmě, že ne, však mu to nikdo nevytroubí.“

Jakub byl rozespalý, ale koloběžka byla tak neodbytná, že s ní přece jen vyšel ven. Studený vzduch ho úplně probral. Zajímalo ho, co ta mluvící podivnost udělá teď.

„Juchůůů!“ zaradovala se koloběžka. „Jedeme!“

Jakub předpokládal, že mluvící koloběžka pojedě sama, začne poskakovat po chodníku anebo se rozjede rychlostí větru a za pár minut se ocitnou na kraji města, ale ona se ani nepohnula.

„Tak co je? Proč nejedeš? Koukni na ty prázdné ulice! Můžeme jet tak rychle, jak se nám zachce!“

Chlapec se rozjel na koloběžce po dlouhé ulici směrem ke Starému Městu. Ale jen co tam dojeli, pocítil únavu. Po zádech mu stékal pot a začala ho bolet noha, kterou se odrážel. Už dál nemohl.

„Člověk by si myslel, že když jsi kouzelná, budeš jezdit sama!“ promluvil Jakub.

„Jsi snad malý? Já nejsem žádná blbost na baterky. Jsem seriózní stará koloběžka a nejradši jezdím tak, jak se jezdilo odjakživa. I proto mě vyhodili. Koupili si novější, prý

je moderní, skládací, a když se přepne, může jezdit i sama. Pche! Představ si to! Takhle se mi odvděčili!“

„Vyhodili mluvící koloběžku? To mi nejde do hlavy.“

„Byli tak hloupí, že ani nevyzkoušeli, co všechno dokážu. Kdyby na mně jezdili, zjistili by, že... Aaale to je fuk! I tak jsem se s nimi necítila dobře. Pořád mi jen nadávali. Tvrdili, že na takové staré rachotině už nikdo nejedí. Celou dobu jsem doufala, že spolu budeme jezdit na výlety, ale vždycky mě nechali trčet doma. A kdybys slyšel, jak mluvili! Ani ti to nemůžu opakovat. Řekla jsem si, že s takovými lidmi se vůbec nebudu bavit. Ale teď už je to jedno, protože jsem s tebou,“ řekla koloběžka a zhluboka si oddechla. „Miluju noční město! Koukni, jak je krásně osvětlené!“

Jakubovi bylo koloběžky líto. Vypadá to, že si doteď moc zábavy neužila. Přejel s ní pod Michalskou bránu a potom několika úzkými uličkami na Hlavní náměstí.

„Taková překrásná fontána!“ vyjekla nadšeně koloběžka. „Pojďme se na ni podívat!“

Jakub se posadil na okraj kulaté fontány a pozoroval radnici s dalšími starými budovami okolo. *Máma to tu milovala*, pomyslel si. *Zdálo se mu, jako by se právě vynořila z noční mlhy: v kostkovaném kabátě, kožených kozačkách a dlouhé pletené šále. Připomnělo mu to Vánoce před několika lety. Máma se na vánoční trhy vždycky teple oblékala, jen hlavu si nezakrývala - a to ani když mrzlo a na vlasy jí padaly velké sněhové vločky. Zatímco Jakub s tátou poslouchali*

koncert, ona chodila od jednoho stánku k druhému a štíhlými prsty se jemně dotýkala stříbrných andělů a ozdobených jedlových svícniů. Do kabelky si pečlivě schovala několik malých balíčků, než se k nim znovu přidala. V rukou nesla dva kelímky svařeného vína a velký koláč pro Jakuba.

